

יום חמישי, 1 בספטמבר

היום נפגשתי סוף סוף עם קלואי, אבל התאכזבתי לראות שהיא השתזפה. אני לא מתלהב מהמראה השזוף, אפילו שבמקרה של קלואי מדובר בשיזוף אמיתי, שהיא קיבלה מהשמש, ולא בעור מרוח בקרם להברקת עץ, או מה שזה לא יהיה - החומר הזה שהמורה שלנו, גברת מולוי, מורחת על עצמה. לא נורא, אחרי כמה ימים של דיכאון במחיצתי, צווארה הארוך של קלואי יחזור לחיזורו הישן והטוב. חוץ מהשיזוף של קלואי, ההפתעה היחידה היום היא תלמיד חדש. שמו ג'ייסון. על צווארו מונח ראש בטטה

ענקי והגבות שלו מתחברות,

כאילו הוא חד-גבתי, כך שאני משער שהוא יהיה

הבריון החדש של

בית-הספר. עלי

יהיה מוטל להגן

מפניו על כל בני

האנוש, בכוחי

הערפדי המיוחד.

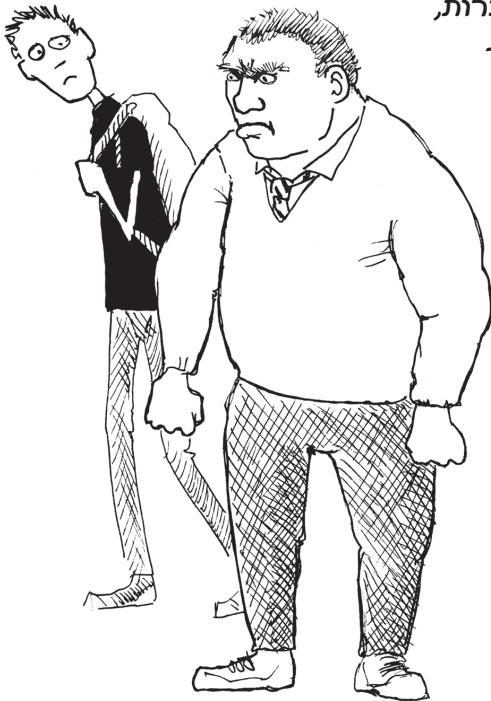
לא שמישהו יודה לי,

אבל זו האחריות שלי

כיצור עליון. זאת מתת

האל שקיבלתי, וזאת גם

הקללה שלי.

יוֹם שִׁישִׁי, 2 בְּסֶפְטֶמְבֶּר

היום המנהל דיבר איתנו ברצינות רבה על כך שהתחלנו את כיתה י"א, ובקרוב נעבור את המבחנים שיקבעו מה נעשה במשך ימי חיינו.

אבל המבחנים שלי לא יקבעו כלום. גם אם אקבל 100, וגם אם אכסה את כל הדפים בקריקטורות מעליבות של המשגיח במבחנים, גורלי יהיה זהה: אצטרך לעבור לתיכון אחר בעיר אחרת, ולהתחיל שוב ללמוד בספטמבר הבא בכיתה י', כדי שאף אחד לא ישים לב שלא התבגרתי. רק שלפני כן אצטרך להחליט האם להפוך את קלואי לערפדה, או לזנוח אותה לנצח. זו מחשבה מלחיצה, האמת, ואין לי חשק להתעסק בה כרגע.

אין ספק שקלואי כבר הקדישה מחשבה לנושא, מפני שהיא הזכירה אותו כמה פעמים בחופש הגדול. ברור שתמיד דאגתי לשנות נושא. עברו רק כמה חודשים מאז שהיא בכלל למדה שערפדים קיימים במציאות, ואין סיכוי שהיא כבר יודעת אם היא רוצה להיות אחת מאיתנו לכל מאות השנים הבאות. חוץ מזה, אני חייב לקבל רשות מההורים, חה יהיה כאב ראש רציני, כאב ראש יותר חזק מכאב הראש שחוטפים מלחם-שום עם תוספת שום מלמעלה.

שבת, 3 בְּסֶפְטֶמְבֶּר

יצאתי היום עם קלואי אל השדה הגדול של סְטוּקְפִילְד. אני מרגיש שיש בינינו חיבור אמיתי מאז אותו יום, לפני חודש, כשהיא נתנה לי לשתות את דמה.

כן כן, חשבתי שפשוט אציין את זה בקלילות. סוף סוף אני ערפד בוגר, ערפד בין ערפדים, וכבר שתיתי דם אנושי אמיתי בעזרת הניבים שלי עצמי. לא יאה לג'נטלמן להיכנס לפרטים ביחס למה שקרה שם, אפילו ביומן סודי, ודי בכך שאומר שהחוויה עמדה בכל הציפיות שלי. אני מתאר לעצמי שבקרוב נעשה את זה שוב, אבל נצטרך לחכות עד שההורים של קלואי יסעו, כדי שהם לא יתפרצו אל תוך החדר באמצע כל העניין, ואני אצטרך להעמיד פנים כאילו היא נפלה ופצעה את צווארה בשתי סיכות שאני בדיוק מסיר ממנה בשיניי. נהנינו מההליכה לשדה, וכשאף אחד לא היה בסביבה, הדגמתי לקלואי את כוחי הערפדי ועקרתי עץ. אבל היא אמרה שזה פוגע באיכות הסביבה, אז הייתי חייב להחזיר אותו אל תוך האדמה. היא אמרה שכדאי שנדאג לכדור־הארץ אם שנינו מתכוונים להיות בסביבה עוד הרבה זמן. קלטתי שהיא מתכוונת להחזיר את השיחה לנושא של הפיכתה לערפדה, אבל לא נפלתי בפת. אני מעדיף ליהנות עכשיו מהזמן שלנו יחד ולשכוח ממחויבויות לטווח ארוך. בדרך חזרה הרמתי פחית קולה מהכביש והכנסתי אותה למכל מיחזור, בניסיון לתקן את המזק שעשיתי בעקירת העץ.

יום ראשון, 4 בספטמבר

ירדתי לקומת הקרקע לקחת לי בקבוקון דם*, ושמעתי את אחותי משתוללת בזעם בגלל שאמא ואבא לא הרשו

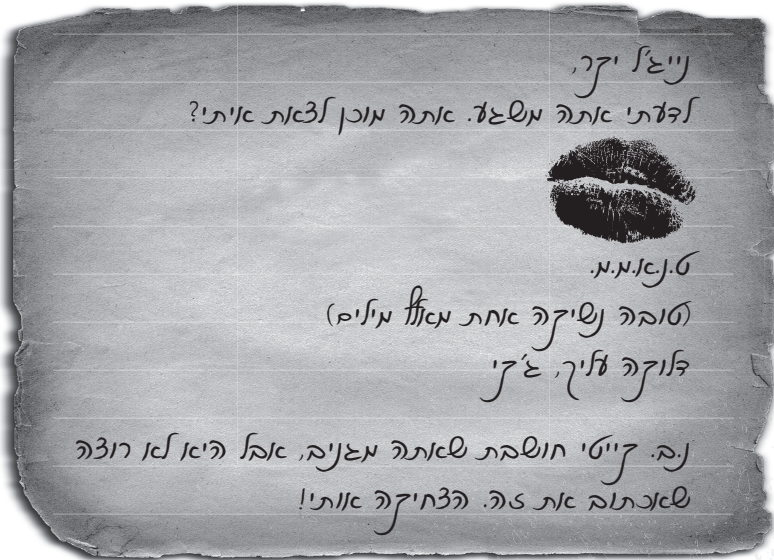
לה לצאת ל'פיצה-האט' למסיבת יום-הולדת של חברה
שלה. היא רצתה לצאת ולשתות דם מתוך מימיית 'האנה
מונטנה' שלה, אבל הם לא הרשו לה.
אתם יודעים מה אני חושב? שצריך לתת לה ללמוד
בדרך הקשה. שתהרוס את המסיבה, שתלך לשם ותשתה
דם בצורה מחרידה בזמן שכל החברות שלה זוללות
פיצות עסיסיות. נראה אחר כך לכמה מסיבות היא תחזמן.

* כן, אני עדיין תלוי באמא ובאבא, שיקיזו דם אנושי
וישאירו לי מנות במקרה. אז מה? נכון שאני יכול עכשיו
לתקוף בני-אדם בעזרת הכוח והמהירות שלי כערפד,
אבל אמא ואבא מנוסים יותר ממני, ויש פחות סיכוי שהם
ייתפסו. לכן אין לי בעיה שהם ימשיכו לפרנס אותי. מה גם
שאני כצפיסט, כך שלא הוגן לצפות ממני להיות
אלים.

יום שני, 5 בספטמבר

אני שמח לדווח שהפופולריות שלי לא השתנתה במשך החופש הגדול. בפעם הראשונה זה מאה שנים על פני האדמה הזאת, אני נחשב לקול, ולא רק משום שפירוש המילה "קול" באנגלית הוא "קר". גיקי העבירה לי פתק בשיעור ספרות הבוקר.

למרות שהניסוחים של ג'קי לא בדיוק ריגשו אותי, שמחתי שהיא שלחה לי מכתב אהבה ודאגתי להראות אותו לקלואי, כדי להזכיר לה שהיא יוצאת עם חתיך הורס. לא שרציתי להשתחצן, פשוט לא רציתי שהיא תתייחס אלי כאל מובן מאליו.

כרגע עברה בראשי מחשבה לא נוחה. אם אחליט להפוך את קלואי לערפדה, גם היא תפתח יופי ערפדי* ואז כל החבר'ה בבית-הספר יידלקו עליה. לא בטוח שאני אהיה מאושר מזה. מצד אחד, אני אתגאה בחברה היפה שלי; אבל מצד שני, אני עלול לקנא אם הבנים יתעסקו איתה. אם מישהו ישלח לה פתק אהבה, אני אפילו לתקוף אותו ולהרוג אותו בקנאות עיוורת עוד לפני שאצליח לשלוט בעצמי.

בגדול, נראה לי שאני לא רוצה שקלואי תפתח יופי על-טבעי כזה שימשוך אליה את כל הבנים. אני יודע שאני נשמע מיושן, אבל אני כבר בן יותר מ-100, כך שנראה לי שיש לי זכות להחזיק בכמה דעות מיושנות. חוץ מזה שאני די מתקדם יחסית לערפד. אתם צריכים לשמוע את הדברים שיוצאים לאבא מהפה אחרי שהוא מוריד כמה ליטרים של דם. פעם הוא אמר לי שהיה טוב יותר בימים שהיה מותר לערפד להינשא לשבע ערפדות. הייתי רוצה לדעת אם יש לו אומץ להגיד את זה גם ליד אמא.

* הערפדים פיתחו בתהליך הדרגתי טבעי מראה שהוא יפהפה בעיני בני־האדם, כדי שיוכלו למשוך אליהם בני אנוש ולקצור את דמם. כמו החתולים, שבתהליך טבעי הדרגתי התפתח להם מראה "חמוד" בעיני בני־האדם, כדי שלא יצטרכו לטרוח לצוד לעצמם מזון. והבני־אנוש האלה נופלים בפח בכל פעם מחדש...

יום שלישי, 6 בספטמבר

התלמיד החדש, ג'ייסון, ישב לידי הבוקר בשיעור ספרות. ניסיתי לפתח שיחה איתו, אבל לא מצאתי שום מכנה משותף בינינו. כששאלתי אותו מה התחביבים שלו, הוא אמר שהוא אוהד 'מנצ'סטר יונייטד' ומת על משאיות ענק. ניסיתי לדבר על "גאווה ודעה קדומה", הספר שהיינו אמורים לקרוא לשיעור ספרות, אבל הוא אמר שזה משעמם. ברור שהוא לא רגיש ורומנטי כמוני.

לא רציתי לנדות אותו, אבל הרגשתי שהשתדלתי מספיק, ופניתי לפטפט עם קרייג וסֶנְגֵיִי. אחרי השיעור שמעתי שג'קי הפכה את התצלום שלי לשומר המסך בטלפון הנייד שלה. סיפרתי את זה לקלואי, וראיתי שהיא מקנאה. ברור שרציתי להשתחצן, אבל האמת היא שקשה להאשים אותי. רק בתחילת השנה האחרונה התפתח היופי העל־טבעי שלי, ועד עכשיו הייתי הערפד הדוחה היחיד על פני האדמה. אז חייבים לסלוח לי אם אני מתענג קצת על תשומת הלב.

יוֹם רביעי, 7 בספטמבר

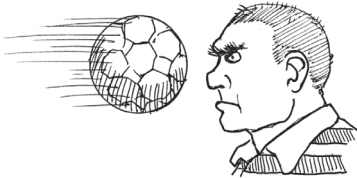
אין לי יותר מדי דברים טובים להגיד על גייסון, אבל אני מוכרח להודות שהוא טוב בכדורגל. הוא שיחק היום בקבוצה היריבה והפגין כמה יכולות לא רעות בכלל. ההורים שלי אוסרים עלי להשתמש בכוחות העל-

טבעיים שלי בשיעורי חינוך גופני,* כך שהחמצתי כמה מצבים בתחילת המשחק. אבל כשראיתי באיזו קלות גייסון משחיל שערים, לא יכולתי להתאפק. הייתי חייב לחמם קצת את המשחק.

אני כבר די מיומן בשליטה בכוחות שלי. אני מסוגל לחצות את המגרש בריצה בלי להפוך לעננת טיסה מטושטשת ומבהילה, ואני מסוגל לבעוט כדור לשער בלי לקרוע את הרשת. הגברתי מהירות בזהירות, שלא יבחינו בכך, ותוך זמן קצר העליתי את הקבוצה שלנו לשוויון. ואז, בדיוק כשעמדתי להבקיע את שער הניצחון, גייסון הכשיל אותי ונפלתי. אילו חשתי כאב, היה כואב לי מאוד!

למרבה המזל, המורה לחינוך גופני הבחין במה שקרה ואני קיבלתי בעיטת עונשין. הייתי מאושר כשראיתי שגייסון עומד בחומה. ויתרתי על התהילה לטובת הנקמה המתוקה, וכיוונתי את הכדור ישר אל ראש הבטטה שלו. לרגע חששתי שבעטתי חזק מדי, והראש של גייסון ייקרע מעל כתפיו ויעוף אל הפינה הימנית של השער. אבל - ממש קטע מוזר - הוא חטף את המכה בלי להניד עפעף, וכמה דקות אחר כך אפילו הצליח להבקיע את שער

הניצחון לטובת הקבוצה שלו. אני חושב שגייסון הוא מה שנקרא "אגוד קשה לפיצוח".

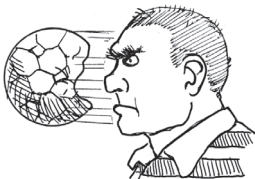

* אבא משוכנע שכולם יבואו לכרות את הראש שלנו, או לפלח את ליבנו ביתד עץ, ברגע שיגלו שאנחנו ערפדים. אני לא כל כך בטוח. לדעתי, סביר יותר שנקבל סדרת ריאליטי והזמנה לכנס מעריצים. אבל דעתי לא ממש חשובה כאן. בקובץ שלו הוא המחוקק, כך הוא מזכיר לי תמיד.

יום חמישי,

8 בספטמבר

השמועה בדבר נצחוננו של גייסון כנראה עשתה לה כנפיים, והיום כבר מצאתי אותו יושב עם קבוצת הקשוחים

בפינת המעשנים, שהיא הצד המרוחק ביותר מחלון חדר המורים של המגרש.

כדאי לו להיזהר מהחבורה הזאת. הם יפעילו עליו לחץ חברתי לעשות דברים מסוכנים, כמו לטפס לגג בניין המדעים, או לזרוק נפצים אל תוך האסלות.

אחרי הלימודים הלכתי עם קלואי לפארק כדי להראות לה את הסלטות לאחור שהתאמנתי עליהן בזמן האחרון.

היא אמרה שכדאי לי לשלב אותם
בתוך איזה ריקוד ולהופיע בערב
הכשרונות בבית־הספר, ערב
שזכה לכותרת האופטימית "כוכב
נולד בסטוקפילד". אני מתפתה
להשתתף, אבל נדמה לי שאבא
יטיחס לזה כאל הפרה בוטה של

האיסור שאסר עלי
להפגין את יכולותיי.
אחר כך קלואי
התחילה לחקור
אותי איך מרגישים
כשמפעילים את הכוח
הערפדי. ניסיתי בכל דרך

לגרום לזה להישמע משעמם, אבל האמת היא שזה הדבר
הכי מרגש בעולם. בזמן האחרון נמרחת על פניה הבעה
חולמנית כשהיא מדברת על הדברים האלה. אני קולט
שהיא עסוקה כל הזמן בשאלה איך זה להיות ערפד. היא
אפילו התחילה לקרוא את כל הספרים הרומנטיים האלה,
על העולמות העל־טבעיים. תמיד יש על הכריכה איזה
דוגמן עם ניבים מלאכותיים, כאילו שמישהו מהיפופים
האלה יכול ללכוד טרף. הם הרי עסוקים מדי בלשמור על
הציפורניים המטופחות שלהם.

אני מקווה שבקרוב קלואי תפסיק לדבר על הפיכתה
לערפדה. כי אם לא, זה עלול להיות נושא למריבות.